

ידידתי הקורונה

דממה מרטיטה וכמעט חושך צלמוות בחדר מבודד בבית החולים, אין שינה למרות ההרדמה החלקית, אין אוויר למרות מסכת החמצן, עומדת בפתח העולם שכולו טוב, שמעתי את עצמי ממלמלת מתוך ייאוש: "בואי נהיה חברות". לתדהמתי שמעתי קול ילדותי דקיק: "באמת?" לבטח אני הוזה, חשבתי. אבל הקול חזר: "אף אחת לא הציעה לי חברות לפניך". אפשר לחשוב!, חשבתי.

לבטח חציתי את המעבר שבפתח. מיששתי, אין מעלי שקית ניילון, זה אמיתי! "איפה את?" פקחתי עיניים וחיפשתי בכמעט חושך, בחלל הריק.

"אני בלתי נראית. הכוח העליון החדש שבא לרפא את העולם החולה שלכם"

פתאום הרגשתי שאני נושמת בכוחות עצמי, היתכן? "ריפוי עאלק!" גיחכתי.

"טוב, כנראה שטעיתי וחשבתי שאת רצינית, תמשיכי להיאבק, לילה טוב"

נכנסתי למועקה שוב, "חכי, אני כן" בקושי מלמלתי.

הנשימה שבה אליי "איפה החמלה?" שאלתי.

"בואי תכירי אותי, תראי מה היעוד שלי, ואיפה החמלה שאת מחפשת"

"דברי, כולי אוזן"

"העולם שלכם קר ומנוכר, צריך להנחיל בו שינוי. כשהופעתי כולם שילבו כוחות, אבל מהר מאוד חזרו להרגליהם.

והפעם שמעתי לחישה, כאילו המתקת סוד: "את יודעת שוירוס המחשב המעריץ אותי, הציע לי חברות, ואני סירבתי? רצה שנשתף פעולה ונשמיד את כולם, אני בחוץ והוא בפנים, בכדי שמי שלא מת ממני ימות מבדידות וריקבון. עמדתי כנגדו גאה בעצמי ובחמלה שלי, והצהרתי שזו לא המטרה שלי. לא אתן לו להרוס לכם את אמצעי התקשורת, תשתמשו בחופשיות עד שתגלו שאתם צריכים להשתנות ולהתאחד מחדש כדי שתגיעו ליקום בריא".

"את רוצה שאפיץ את תורתך?" השכל הכתיב לי את השאלה.

"בוודאי"

"אז שחררי אותי."

כעבור ימים ספורים, בידיים מורמות עמדתי בפתח בית החולים: "משוחררת, משוחררת, משוחררת!"